

Enver Hoca

PROLETER DEMOKRASİSİ GERÇEK DEMOKRASİDİR

HALKIN KURTULUŞU
YAYINLARI

ENVER HOCA

PROLETER DEMOKRASİSİ GERÇEK DEMOKRASİDİR

Arnavutluk Demokratik Cephesi Genel Kurulu toplantısında yapılan konuşma (20 Eylül 1978)

HALKIN KURTULUŞU
YAYINLARI

«8 NENTORI» Yayınevinin Tiran 1978 tarihli «ENVER HOXHA: PROLETARIAN DEMOCRACY IS GENUINE DEMOCRACY» (20 Eylül 1978) adlı kitabının İngilizce baskısından Fransızca baskısı ile karşılaştırılarak dilimize çevrilmiştir.

Dizgi	:	Doğruluk Matbaası
Baskı	:	Dostluk Matbaası
Baskı Tarihi	:	Ekim 1978
Yönetim Yeri	:	Piyerloti, Dizdariye Medresesi Sok. 8/A, Daire 2/B Çemberlitaş İst.
Yazışma Adresi	:	P.K. 1107 Sirkeci - İSTANBUL
Sorumlu Yönetmen	:	Veli YILMAZ

Halkın Kurtuluşu Yayınları: 17

Yoldaşlar,

Bildiğiniz gibi, Halk Meclisi Prezidyumu, Halk Meclisi'nin 9. yasama dönemi için bu yıl 12 Kasım'da yapılacak olan temsilci seçimine ilişkin kararnameyi yayınlamış bulunuyor. Demokratik Cephe Genel Kurulunun bu toplantısında, biz, seçim kampanyası ve onun başarılı bir biçimde sonuçlanması ile ilgili olarak örgütümüzün yüz yüze olduğu görevleri ele alacağız.

Halk Meclisi seçimleri Cumhuriyetimizin bütün yurttaşlarını doğrudan ilgilendiren önemli bir siyasal olaydır. Çünkü, bu suretle onlar, halkın iradesini ve egemenliğini temsil ve ifade eden en yüksek devlet organına temsilcileri seçeceklerdir.

Ülkemizde, Halk Meclisi seçimleri, her zaman, Parti etrafında toplanan halkın birliğinin, onun anayurdu savunmadaki ve Arnavutluk'ta sosyalizm davasını ilerletmedeki kararlılığının güçlü bir belirtisi olmuştur. Bu göze çarpan özellikler, önümüzdeki seçimlerde de, daha da güçlü bir biçimde ifade olunacaktır.

Bu kampanyayı, geniş emekçi kitlelerin çok yönlü siyasal, ekonomik ve kültürel bir eylemi haline getirmek, Partinin önderliği altındaki Demokratik Cephenin görevidir. Seçim kampanyası, işçi sınıfını, kooperatifleşmiş köylülüğü ve halk aydınlarını, bütün alanlarda görevleri yerine getirmek, özellikle de bu yılın devlet planını başarıyla sonuçlandırmak ve gelecek yıl için mümkün olan en iyi hazırlıkları yapmak için, daha da büyük bir coşku ile doldurmalı ve çalışmada daha güçlü bir atılım yapmalarını sağlamalıdır.

Arnavutluk halkı, önümüzdeki seçimlere, Partinin

Marksist-Leninist çizgisinin doğruluğundan kesinlikle emin ve onu harfi harfine uygulamaya kararlı olarak, bu çizgi etrafında her zamankinden daha sıkı bir biçimde birleşmiş olarak katılmaktadır. Halkımız, sağlam yurtsever ruhu, sosyalist Anayurdu için duyduğu sınırsız sevgi ve özgürlüğünü, bağımsızlığını ve egemenliğini korumak için yılmaz kararlılığı ile tanınır.

Partimizin ve Hükümetimizin Çin revizyonist yönetiminin karşı-devrimci ve Arnavutluk düşmanı eylemleri karşısındaki tavrı konusunda tüm Arnavutluk halkının oybirliği halindeki onayı ve desteği, bir kez daha, onun Parti ile olan sıkı bağlarının, onun her türlü güçlüğe göğüs germe, her türlü emperyalist-revizyonist abluka ve kuşatmayı kırma yolundaki azminin kanıtı olmaktadır.

Kasım seçimlerine ülkemiz güçlü bir ekonomi ile, düzenli ve kesintisiz olarak gelişen istikrarlı ve canlı bir ekonomi ile giriyor. Bu, ülkenin çok yönlü gelişmesi ve ilerlemesi için Partinin izlediği doğru çizginin bir sonucudur.

Parti 7. Kongresinin talimatlarının hayata geçirilmesi ile, sanayi, inşaat ve ulaştırmanın daha ileri gelişmesinde başarılar elde edildi. Yetenekli işçi sınıfımızın, teknisyenlerimizin ve mühendislerimizin yorulmak bilmez çabaları sayesinde, tamamen kendi güçlerimize dayanarak, yeni fabrikalar ve işletmeler kurulmuştur; daha önceleri ithal edilmekte olan maddeler şimdi imal edilmektedir; tam takım halinde yeni donatım ve makinaların projeleri yapılmakta ve bunlar imal edilmektedir. Çin yardımının hainçe kesilmesinin yol açtığı hasara rağmen, Metalurji Kompleksi, Fierza Hidroelektrik santralı ve öteki bütün projeler üzerinde çalışmalar devam etmektedir. Çin revizyonistlerinin düşmanca emellerine karşılık, Parti bu projelerin hepsinin başarıyla tamamlanması için önlemler almıştır.

Sosyalist tarımımız büyük bir ilerleme göstermiştir. Kooperatifleşmiş köylülüğün olağanüstü çalışmasının,

proletarya diktatörlüğü devletinin yardımının ve Partinin özel ilgisinin bir sonucu olarak, ekilebilir toprakların alanı ve sulama sistemi genişlemiştir, kimyasal gübrelerin kullanımı artmıştır, birçok ürün ve hayvan yetiştirme işlemi makinalaştırılmıştır. Bütün bunlar, bütün ürünlerin rekoltelerinin artmasını sağlamıştır. Gerekli olan tüm ekmeklik tahıl miktarını ülke içinde üreten tarımımız, halkın ve sanayinin tarımsal ve hayvansal ürünlere olan ihtiyacını gittikçe daha iyi karşılamaktadır.

Ülkemizin sağlıklı durumunun kanıtı, halkın mutlu ve iyimser yaşantısı, artan refahı, daha yüksek eğitim ve kültür düzeyi ve düzelen sağlığıdır.

Halk Meclisi temsilci seçimlerine girerken, ülkemiz her zamankinden daha güçlüdür. Bugün, yenilmez bir savunmaya sahibiz. Partinin Anayurdun savunulmasının bütün görevlerin üzerinde bir görev olduğu yolundaki talimatı gittikçe daha etkin bir biçimde hayata geçiriliyor. Tüm halkımız, yüksek bir yurtseverlik ruhu içinde, her türlü durumun üstesinden gelebilmek için askeri eğitimden geçmiştir ve buna devam etmektedir. Arnavutluk'un kara ve deniz sınırları ve hava sahası ihlal edilemez ve ihlal edilemiyecektir.

Sosyalist Arnavutluk bugün dünyada büyük bir prestije sahiptir. O, gerçek devrimcilerin, bütün ülkelerdeki sayısız dostların ve iyi niyetli kişilerin sempati ve desteğine sahiptir. Bu, Partimizin ve devletimizin daima izlemiş olduğu doğru, ilkeli ve tutarlı dış siyasetin ve Arnavutluk halkının emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türden modern revizyonizme ve gericiliğe karşı yürütegelmiş olduğu tutarlı mücadelenin sonucudur.

Yeni Halk Meclisi seçimleri, şanlı Ulusal Kurtuluş Savaşından doğan ve sosyalizmin inşası uğruna çetin mücadeleler içinde çelikleşen halk iktidarını daha da güçlendirecektir. Özgür ve demokratik oylarıyla Arnavutluk halkı, Arnavutluk'ta sosyalizm davasının sürekli ilerlemesini güvence altına alan en önemli etken olan proletarya

diktatörlüğünü, yani elde etmiş olduğu kazançların savunulması için bu güvenilir silahını, Partinin önderliği altında her zaman saf ve güçlü olarak korumadaki kararlılığını ifade edecek. Bu seçimler, her zaman olduğu gibi, devlet iktidarımızın ve tüm yaşamımızın temel özelliklerinden biri olan sosyalist demokrasimizin daha da genişlemesine ve güçlenmesine hizmet edecek.

*
**

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ve sosyalist toplumumuz, dünyanın çeşitli ülkelerindeki kapitalist ve revizyonist devletlerden ve toplumlardan kökten farklıdır. Bu farklılık neye dayanmaktadır? Birinci olarak, ekonomik temele, toplumsal yapıya ve bu temeli yansıtan üst yapıya dayanmaktadır. Kapitalist ve revizyonist toplumlarda, temel ve üst yapı, iç uzlaşmazlıklar üzerine kuruludur. Oysa, bizim sosyalist toplumumuzda, temel ve üstyapı, sınıf uzlaşmazlıklarından arınmıştır ve böylelikle sürekli mükemmelleşmektedirler.

Her sosyo-ekonomik oluşumu ayırt eden temel ve üstyapı konusundaki kavrayışımızda, bize, Marks-Engels, Lenin ve Stalin'den devralınan teorik ilkeler yol gösteriyor. Partimiz bu ilkeleri teoride ve pratikte doğru bir biçimde kavramış ve uygulamıştır. İşte, bir zamanlar ekonomik olarak zayıf ve kültür ve eğitim bakımından geri olan ülkemizin, gelişmiş bir sosyalist ekonomiye, ileri bir kültür, eğitim sistemi ve bilime, güçlü bir savunma potansiyeline ve doğru ve ilkeli bir dış siyasete sahip olan, özgür, bağımsız ve egemen bir devlet haline dönüşmesinin nedeni budur.

Başlıca rolü ekonomik temelin ve aynı zamanda sosyalist üstyapımızın sürekli devrimcileştirilmesinin oynadığı, temel ve üstyapı arasındaki ilişki ve karşılıklı etki halkımızı, sosyalist topluma doğru ilerleme yolunun doğruluğuna ikna etmiştir. Sosyalizmin inşası yolu üzerinde bize işçi sınıfı, onun Marksist-Leninist öncüsü önderlik

etmektedir ve bu yolda büyük başarılar elde edilmesinin nedeni budur.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde işçi sınıfı, kooperatifleşmiş köylülük ve diğer emekçiler iktidarı, doğrudan doğruya ve aynı zamanda temsili organlar aracılığıyla uygulamaktadır. Arnavutluk'ta halk kitleleri ülkenin yönetimine, ekonominin düzenlenmesine, yasaların ve ekonomik planların tartışılmasına, iktidar organlarının faaliyetlerinin denetlenmesine vb. etkin olarak katılmaktadırlar. Onlar, toplumla ya da kendileriyle ilgili bütün sorunlar üzerinde görüşlerini özgürce açmak hakkına sahiptir. Parti tarafından Anayasa'nın güvencesi altında onlara bu hak sağlanmıştır. Bu yüzden, sadece sözcüklerle ilan edilmekle kalmayan aynı zamanda fiili olarak da güvence altına alınmış olan, sözcüğün gerçek anlamında demokrasiden yalnızca sosyalist Arnavutluk'ta söz edilebilir. Bu haklar burjuva ve revizyonist anayasalar tarafından da biçimsel olarak ilan edilmiştir. Fakat gerçekte, onlar, ilan edilen bu hakların hayata geçirilmesi için önkoşulları güvence altına almamaktadırlar. Kapitalist devletteki sözde hak eşitliği ile ilgili burjuva aldatmacasına saldırarak, Stalin şöyle yazıyordu: Onlar (burjuva anayasalar) ;

«Yurttaşların eşitliğinden söz ediyorlar, fakat onlar, patronla işçi arasında, toprak ağası ile köylü arasında, birinciler toplum içinde zenginliklere ve siyasal iktidara sahip oldukları ve ikinciler de bunların her ikisinden de yoksun oldukları sürece, birinciler sömürücü ikinciler de sömürülen olduğu sürece, hiçbir gerçek eşitliğin olamayacağını unutuyorlar.» (1)

Ülkemizde, ekonomi, kültür, eğitim, bilim, savunma alanlarında ve diğer alanlarda, geniş emekçi kitlelerinin

(1) J. V. Stalin, Bütün Eserleri, Cilt 14, s. 61. (Arnavutça Baskı)

çıkarına uygun olarak, sosyalizm başarıyla inşa edilmektedir. Arnavutluk, gelişmiş bir sosyalist topluma doğru durmaksızın ilerlemekte ve halkın egemenliği tam olarak

korunmaktadır. Anayasamız şöyle der: «Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde tüm devlet iktidarı emekçi halktan kaynaklanır ve ona aittir.»

Partimiz, ülkemizin her bakımdan yabancılardan kurtulmuş olmasına, dış dünyadan tamamen bağımsız olmasına ve devrimimizin ekonomik, siyasal ve manevi iktidarlarından yoksun bıraktığı sınıflar tarafından ülkemizin tehlikeye düşürülmemesine daima dikkat göstermiştir.

Marksist-Leninist Partimiz, ilhamını ve gıdasını Marksist-Leninist ideolojiden alıyor. Onun tek hedefi halkın refahını yükseltmek ve proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmin inşasını tamamlamaktır. Gerçek proletarya demokrasisi olmaksızın, Partinin bilinçlendirdiği çeşitli emekçi halk tabakaları arasında yakın ve içten işbirliği olmaksızın, sosyalist sosyo-ekonomik sistem varlığını sürdüremez. Toplumumuz, proletarya diktatörlüğünün ve sosyalist demokrasinin yasalarınca yönetilmesi ile ayırt edilir. O, yurttaşların haklarının ve görevlerinin, önceliğin daima toplumun çıkarlarına verilmesi kaydıyla toplumun ve bireyin çıkarlarının birbiriyle uyumlu hale getirilmesi temeline dayandığının bilincindedir. Toplumun genel çıkarlarının önceliği, herkesin düşünce ve özlemlerine yol göstermelidir. Genel çıkarların önceliği alması ve sosyalist sistemimizin nimetlerinin gerçekleşmesi için, proletarya diktatörlüğü devletinin ve ekonominin yönetilmesine emekçi kitlelerin geniş katılımı kesin olarak zorunludur.

Ülkemizin gerçekten sosyalist olduğunu gururla söyleyebiliriz. Bizim ülkemizde olduğu gibi yurttaşların yasa önünde böylesine eşit olduğu, işçi ücretleri ile devlet görevlilerinin maaşları arasındaki farklılıkların bu kadar önemsiz olduğu bir başka ülke yoktur dünyada. Bir işçi ile en yüksek kademeden bir devlet görevlisi arasındaki ücret oranı bire ikidir. Yabancılar soruyorlar. Yüksek kademeden görevlilerin maaşları ile işçi ücretleri arasındaki farkın bu kadar küçük olması nasıl mümkün oluyor? Böy-

le bir sorunun cevabı zor değildir. Bizim ülkemizde bu mümkündür, çünkü proletarya diktatörlüğü devleti, adil yasaları ile, ücretler konusunda Marksist-Leninist ilkeleri benimsemiştir. Bu soruna değinerek, Lenin, burjuva demokrasisinden proletarya demokrasisine geçişin, «... görevlilerin bütün parasal ayrıcalıklarının ... kaldırılması, **bütün** devlet memurlarının ücretlerinin **'işçi ücretleri'** düzeyine indirgenmesi» (1) olduğunu yazıyordu. Paris Komünü tarafından alınan, Marks'ın vurguladığı, önlemlerden birisi, görevlilerin ücretlerinin düşürülmesi idi. Biz, yapılan işin miktarına göre ücret ilkesinin uygulanmasında hiçbir tahrifata izin vermiyoruz. Bu yüzden bizde kendilerini diğerlerinden yüksekte gören ve kendi özlem ve çıkarlarına göre kararlar alan hiçbir emekçi halk tabakası yoktur ve hiçbir zaman da olmayacaktır.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde revizyonist eğilimlerin yolu sadece yasa ile kapatılmış olmakla kalmıyor; fakat, halkı gittikçe daha fazla bilinçli kılmak ve böylelikle her emekçiye tamamlanan işin niceliğine ve niteliğine göre ücret ödenmesini sağlamak için önemli ölçüde eğitim çalışması yapılmaktadır. Bazı yozlaşmış unsurların dışında, toplumumuz mensuplarının büyük çoğunluğu, bilinçlerini kapitalist kalıntılardan temizlemeyi büyük bir görev sayıyor. Ülkemizde insanın insana duyduğu sevgi ve saygı güçlenmiştir. Herkes, yoldaşına hatalarını düzeltmesi için yardım etmek üzere sabırlı bir çalışma yapar ve toplumumuzun hukuki ilişkilerini ve sosyalist kurallarını düzenleyen yasaların her türlü ihlalini mahkum eder.

Bu devrimci duruma erişilmiştir; çünkü, ülkemizde, kitleler tarafından çok çeşitli sorunlara ilişkin derin ve geniş tartışmaların yapıldığı ve gerçek proleter demokrasisinin tutarlı bir tarzda uygulandığı tam bir söz özgürlüğü

(1) V. I. Lenin, Bütün Eserleri, Cilt 25, s. 496. (Arnavutça Baskı)

vardır. Bu bizim durumumuzun nedenini açıklamaktadır.

Bırakınız, Arnavutluk'ta birden çok partinin ve parlamentoda bitmez tükenmez konuşmaların olmaması nedeniyle sözde yurttaşlar için hiçbir özgürlüğün ve demokrasinin olmadığını düşünenler, istedikleri gibi gevezelik edip dursunlar. Bizde emekçi kitleler için, en uygun ve en demokratik biçimler altında tam bir özgürlük vardır. Aksi halde, ülke şimdiye dek geliştiği gibi gelişmemiş olurdu ve halkın Parti etrafındaki yekpare birliği gerçekleştirilememiş olurdu. Bizim Parti-halk birliğimiz zaferlerimizin anahtarıdır ve işte tam da bu altın anahtarı paslandırmak amacıyladır ki, kapitalist ve revizyonist düşmanlar en ahlaksızca iftiralara başvurmaktadırlar.

Eğer burjuva ya da revizyonist bir yabancı Halk Meclisimizde halkın temsilcilerince yapılan görüşmeleri dinleyecek olsaydı, şöyle derdi: Burada bizim parlamentolarımızda olduğu gibi bir tartışma yok, bu normal değil, Halk Meclisinde tartışma aşkına tartışmanın olmadığı doğrudur, fakat bu hiçbir tartışma olmadığı anlamına gelmez. Halk Meclisine görüşülmek üzere getirilen siyasal ya da ekonomik sorunlar, daha önce emekçi kitleler ve onların örgütleri tarafından yapılan ilgili önerilerle birlikte ateşli ve yapıcı tartışma ve görüşmelerde tartışılarak halledilmiştir ve temsilciler kitlelerin sesini dinlemek ve tartışmaya etkin olarak katkıda bulunmak için bu tartışma ve görüşmelere katılmak zorundadırlar. Sessizce geçiştirilen hiçbir şey yoktur; hiçbir şey şu ya da bu kişinin isteğine göre ya da yukarıdan emir yoluyla uzlaşma içinde gerçekleştirilmez; her şey genel çıkar açısından ele alınır. Sorunlar onaylanmak üzere halk iktidarının en yüksek organına getirilmeden önce görüşüldüğü ve tartışılıp halledildiği sürece, ne diye, sadece burjuva parlamentolarında olduğu gibi «bir demokrasi gösterisi yapmak» için, Meclisimizde tartışma aşkına tartışmaya girmek ve birbirimize bağırıp çağırmak zorunda olalım?

Devlet iktidarı organlarımızda, yani gerek Halk Mec-

lisinde gerekse her düzeydeki halk konseylerinde, hiçbir tartışmanın olmadığı doğru değildir. Yalnızca devlet iktidarı organlarında değil, hatta işçi toplantılarında bile, bir plan ya da yasa ele alındığı zaman, en makul çözümü bulmak için alışılmış ve alışılmamış araçları araştıran insanlarla birlikte, herkesçe anlaşılabilir geniş bir tartışma ruhu içinde yoğun tartışmalar olur. Bu tür tartışmalar kapitalist ve revizyonist dünyanın hiçbir ülkesinde mümkün değildir. Bu yüzden, bu yönlerde de yeni sosyalist toplumun büyük üstünlüğü apaçık ortadadır; ve biz, Marksist-Leninist ideolojinin bize öğrettiği gibi, her zaman sosyalist toplumun gelişmesi, güçlenmesi ve savunulması için çalışmalıyız. Halkın erdemlerinin gelişmesine olanak sağlayan, ekonominin bir sömürücüler sınıfının çıkarlarına göre değil genelin çıkarına göre gelişmesi için en uygun koşulları yaratan, bu toplum ve bu ideolojidir. Sosyalist toplum ve Marksizm-Leninizm her zaman halkın maddi ve manevi değerlerinin yönetilmesinin en mükemmel yöntemlerini bulma ve onları Anayurdun hizmetine koyma yolunu gösterir.

Sosyalist olmayan bütün sosyo-ekonomik oluşumlarda, bütün kapitalist ve revizyonist devletlerde, toplum, işçi sınıfı tarafından ve dolayısıyla onun Marks ve Lenin'in teorisiyle beslenen devrimci partisi tarafından yönetilmez. Oralarda geniş halk kitlelerinin gerçek çıkarlarını değil, fakat işçi aristokrasisinin ya da büyük burjuvazinin çıkarlarını temsil eden partiler tarafından yönetilen çeşitli uzlaşmaz sınıflar vardır. Siyasal faaliyetlerinde bu partiler birbirleriyle tartışıyormuş ve sözde «demokratik» parlamenter bir mücadele sürdürüyormuş gibi görünürler, fakat burjuva parlamentosu **«sıradan halkı kandırmak özel amacı için konuşmaya terkedilmiştir»** (1). Burjuvazinin siyasal partileri tarafından yönetilen devletler, ne kadar

(1) V. İ. Lenin, Bütün Eserleri, Cilt 26, s. 501 (Arnavutça Baskı)

«demokratik» geçinmeye çalışırlarsa çalışsınlar, gerçekte faaliyetlerinde, bireysel ya da toplumsal olsun, gerçek demokrasinin ve özgürlüğün zerresine dahi sahip değildirler.

Sosyalist olmayan ülkelerin bazılarında, «demokrasi», biçimsel olarak birçok partinin örgütlenmesinde ifade edilir; ki bu partiler, parlamento seçimleri için kampanyalar süresince, emekçi kitleler üzerindeki güçlü etkileri aracılığıyla, onları aldatarak, seçimleri hile ile denetim altında tutarak ve sonuçlarına hile karıştırarak bir grup temsilcilerini parlamentoya göndermenin yolunu bulurlar. Bu partilerin temsilcileri, yürürlükteki düzeni savunmada, kapitalist devletin, tröstlerin ve tekellerin mevzilerini güçlendirmede uzmanlaşmış hilekâr siyasetçilerden başka bir şey değildir. Parlamentoda, ülkenin ve halkın «özgürlüğünü» ve «demokrasisini» temsil ediyormuş gibi görünürler. Burjuva temsilcileri, «insan hakları» hakkında ne kadar boş laflarla uğraşırlarsa uğraşsınlar, son tahlilde, yönetimi elinde tutan ve zaman zaman iktidarı orta burjuvaziyle paylaşan ve proletaryayı, yoksul köylülüğü ve işsizlik ve açlıkla devrimci ruhu zayıflatılmış bir toplumsal tabaka olan, yoksul aydınlar ve zanaatkârlar gibi emekçi halkın geri kalan kesimini egemenliği altında tutan kapitalizmdir, büyük burjuvazidir. Bu zavallı seçmenler, Marks'ın söylediği gibi, **«... her üç ya da altı yılda bir ... egemen sınıfın hangi üyesinin parlamentoda halkı yalandan temsil edeceğini ve ezeceğini...»** (2) seçmek zorundadır.

Siyasal partiler, iktidarda ya da muhalefette olsun, sözümona demokratik biçimler altında protestolara ve hak talebine yönelttikleri kendi sendikalarını kurmuşlardır. Bu partiler tarafından teşvik edilen bütün protestolar ve hak talepleri siyasal nitelikten yoksundur, emekçi halkı amansızca sömüren kapitalist düzeni devirmeyi amaçlamakta, fakat, burjuvaziye pek büyük bir zarar vermeyen

(2) K. Marks, F. Engels, Seçme Eserler, Cilt 1, s. 546, Tiran, 1975. (Arnavutça Baskı)

(bu yüzden, burjuvazi onları arasıra kabul eder) ve proletaryaya ve diğer ezilen ve sömürülen tabakalara hiç bir gerçek kazanç getirmeyen önemsiz ekonomik reformları hedeflemektedirler. Fakat bütün bu «hak talepleri». burjuva düzeninin savunulması için önemlidir, çünkü bunlar aracılığıyla kamuoyu, işçi sınıfının ve diğer çalışan insanların kapitalizmde istediğini «özgürce» söyleyebileceği yanlış izlenimine sahip olmaktadır. Bu eylemlerin aldatıcı niteliği konusunda ikna olmak için, halk kitlelerinin hak talepleri siyasal partiler tarafından konulan çizgileri aştığında ve onlar kendileri için gerçek özgürlüklerin ve hakların güvence altına alınmasında ısrar ettiklerinde, kapitalist asayiş kuvvetlerinin araya girdiğini ve protestoları kana boğduğunu belirtmek yeterlidir. Dünya tarihi bu türden sayısız örneklerle doludur.

Kapitalistler, siyasal partilerin kendi basınına sahip olduğunu ve onun aracılığıyla ülke sorunları, devlet iktidarı ve adamları hakkında görüşlerini açabildiklerini iddia eden bayatlamış iddialarına başvurarak, kendi toplumsal sistemlerinde sözde «demokrasi» olduğu aldatıcı tezlerini desteklemeye çalışırlar. Burjuvazinin sözünü ettiği «basın özgürlüğü»nü teşhir ederek, Lenin şöyle yazıyordu:

«Kapitalistler ... sansürün kalktığı ve bütün partilerin her türlü gazeteyi özgürce yayınladığı duruma 'basın özgürlüğü' diyorlar. Gerçekte bu basın özgürlüğü değil, fakat zenginler için, burjuvazi için ezilen ve sömürülen halk kitlelerini aldatma özgürlüğüdür.» (1)

Fakat gerçekte burjuva demokrasisi nedir? O, «herkes için» olduğu ilan edilmesine rağmen tamamen biçimsel ve aldatıcı bir niteliği olan haklar ve özgürlüklerle burjuvazinin bir egemenlik biçimidir. Çünkü, özel mülkiyetin varlığı koşullarında, bu hakların ve özgürlüklerin gerçekten uygulanmasını sağlayacak sosyo-ekonomik araçlar yoktur. Bu burjuva demokrasisi, şu ya da bu kişiyi gaze-

(1) V. I. Lenin, Bütün Eserleri, Cilt 25, s. 444. (Arnavutça Baskı)

telerde, toplantılarda ya da parlamentoda eleştirmenize izin verir. İktidardaki parti ve hükümeti eleştirmenize izin verilir. İstediğiniz kadar konuşabilirsiniz. Fakat bu hiç bir şeyi değiştirmez. Kendinizi yalnızca sözlerle sınırlayamazsınız. Çünkü kapitalist ekonomik ve siyasal iktidar, egemen sınıfa, mali oligarşiye fiili olarak karşı çıkan herkesin üzerine aygıtıyla bir canavar gibi saldırmaya hazırdır. Haziran 1848 ayaklanmasından sonra işçilere karşı saldırısında Fransız burjuvazisinin zulmünü hatırlatan F. Engels şöyle yazıyordu:

«Proletarya, kendi çıkarları ve talepleri ile bağımsız bir sınıf olarak burjuvaziye karşı tavır almaya yeltendiği zaman, burjuvazi intikam için ne kadar çılgınca zalimliklere sürükleneceğini ilk kez gösterdi.» (1)

Çoğunluğun azınlığa boyun eğmesi ilkesine dayanan burjuva iktidar biçimine «demokrasi» diyebilir miyiz? Kesinlikle hayır. Bu yalnızca ad olarak demokrasidir, halk kitlelerine hiç bir surette yarar sağlamaz. Bu «demokrasi», halk için hiçbir gerçek özgürlük sağlamaz; bir ülkeyi, siyasal, ekonomik ya da askeri olarak daha güçlü olan diğer devletlerden bağımsız yapmaz. Bu, bu tür demokrasinin, kendi iradelerini empoze eden daha güçlü başka kapitalist «demokrasilere» bağımlı olmasının sonucudur .Gerek ulusal, gerekse uluslararası sermaye, kendi iradesini, isteklerini ve görüşlerini geniş emekçi kitlelere empoze eder. Kapitalist ya da revizyonist ülkelerde, bir şey «emekçi kitlelerin iradesinden» kaynaklanıyor gibi sunulduğu zaman gerçekte bunun arkasında yatanın işçi aristokrasisinin iradesi olduğu anlaşılmalıdır.

Burjuva ve revizyonist parlamentolarda kabul edilen yasalar egemen sınıfın iradesini ifade eder ve onun çıkarlarını korur. Bu yasalardan parlamenter çoğunluğu oluşturan sermaye partileri yararlanırlar. Fakat, sözümona muhalefette olan ve çoğu kez işçi aristokrasisinin ve zen-

(1) K. Marks, F. Engels, Seçme Eserler, Cilt I, s. 496, Tiran 1975. (Arnavutça Baskı)

gin köylülerin çıkarlarını temsil eden öteki partiler de yarar sağlamaktan geri kalmazlar. Büyük sermayeyi destekleyen parlamenter çoğunluk partilerine karşı tavır alıyormuş gibi görünen bu «muhalefet» partileri feryat ederler, «eleştiriler» vb. Fakat onların bütün feryatları ve eleştirileri işsizliğe, dışarıya göçe ya da enflasyona son verecek hiç bir şey getirmez. Parlamenter muhalefin hiç bir çığlığı, fiyat artışlarının, kaosun ve yaşamın soysuzlaşmasının ve hatta cinayetlerin (sokaklarda gece gündüz devam eden öldürmelerin, yolkesmelerin ve adam kaçırmaların) gittikçe daha fazla tehdit edici bir hal almasını önleyemez. Ve kapitalistler ve revizyonistler bu kaosa ve düzensizliğe, suçlular için bu suç işleme özgürlüğüne «gerçek demokrasi» diyorlar!

Her türlü ahlaki değerden yoksunluğuyla belirlenen bu ortamda, kapitalist ülkelerde çeşitli burjuva partiler tarafından, ya da Sovyetler Birliği'nde, Titocu Yugoslavya'da ve şimdi kapitalistleşmiş olan bazi eski halk demokrasisi ülkelerinde tek bir anti-Marksist parti tarafından yönetilen kötü ünlü burjuva-demokratik devlet varlığını sürdürmektedir.

Titocu ve Kruşçevci modern revizyonizmin yayılmasına kadar, sözde çoğulculuk, çeşitli sahte demokratik partilerin —radikal, sosyalist, sosyal-demokrat ve daha bircok benzer namlar altında— baskıcı kapitalist iktidara katılımıyla sınırlıydı. Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği Kruşçevci revizyonizm tarafından yıkılınca, Titoculuk Yugoslavya'da kapitalist bir rejimin temellerini atınca, Arnavutluk Emek Partisi dışında diğer komünist partiler yozlaştılar ve burjuva-kapitalist toplumu yönetmek için sermaye partileriyle yakın işbirliği arayan revizyonist, reformist partiler haline geldiler. Bu, bugün, Fransa, İtalya, İspanya, Belcika vb. revizyonist partileri tarafından açıkça ilan edilmektedir.

Amerika Birleşik Devletleri ve diğerleri gibi kapitalist ve emperyalist ülkelerin birçok burjuva, kapitalist, reviz-

yonist ve faşist partilerinin, devlet iktidarını paylaşmakla, toplumlarını gerici bir toplumdan bir derece olsun ilerici bir toplum haline dönüştürmediklerini kanıtlamak için açıklamalara gerek yoktur. Tam tersine, emperyalizm altında, yönelim, demokrasiden gericiliğe doğrudur. Sömürücü bir düzeni savunan ve ona dayanan bir toplum ne ilerici, ne de demokratiktir. Aynı şekilde, devlet iktidarı, Marksist-Leninist bir çizgi izlemeyen, bir proletarya partisi olmayan, tek bir partinin elinde olduğu zaman, o, hiçbir zaman sosyalizmin inşasına önderlik edemez. Tersine, böyle bir parti kendisine ne derse desin, ister «Marksist» isterse «Marksist-Leninist» desin, o gerçekte, özel mülkiyetin ya da kapitalist devlet mülkiyetinin finanse edilmesini ve yeni bir yöneticiler sınıfının hazırlanmasını gözetme görevine sahip olan bir burjuva partisi ya da bir faşist partidir.

Böyle bir parti, dış görünüşte, zorunlu olarak bazı Marksist biçimleri muhafaza etmelidir; o kullandığı iktidara sosyalist biçimler ve isimler vermeye çabalar; fakat onun özü ve amaçları da, onun devletinin özü ve amaçları da anti-sosyalisttir. Çünkü onun hedefi ülkede bir geri dönüşü gerçekleştirmek ve kapitalizmi yeniden kurmaktır. Bu durumda, yeni burjuvazi iktidarı proletaryanın ve onun doğal müttefiklerinin zararına adım adım ele geçirir. Bu süreç, parti çoğulculuğunun olmadığı Yugoslavya'da, Sovyetler Birliği'nde ve diğer birçok eski halk demokrasisi ülkesinde tamamlanmıştır. Bu ülkelerde kapitalizm çeşitli biçimlerde yeniden kurulmuştur, yeni bir sömürücüler sınıfı doğmakta ve güçlenmektedir. Eğer bu geri dönüş sürecinden geçen ülke toprak, nüfus ya da ekonomik potansiyel bakımından büyükse, bu ülkenin devleti sosyal-emperyalist haline gelir. Ve eğer, tam tersine ülke küçükse, onun devleti, bu ülkenin zenginliğini ve halkının alınterini sömüren yabancı sermayenin ve yeni-sömürgeciliğin egemenliği altında, dünya kapitalizminin bir uydusu haline gelir. Bu yüzden, ister bir çoğulculuk sistemine sahip olsun,

isterse Marksist-Leninist olmayan bir tek partinin yönetiminde olsun, bütün sözde demokratik devletler eski sömürücü kapitalist toplumun yerine yeni sosyalist toplumu getirmek istemezler. Özel mülkiyetin ve kapitalist sömürünün varlığını sürdürdüğü eski toplumda, halk için hiçbir gerçek özgürlük, demokrasi, bağımsızlık ve egemenlik olamaz.

Lenin şunu öğretiyor:

«Yalnızca proletarya diktatörlüğü, insanlığı sermayenin baskısından, burjuva demokrasisinin **-zenginler** için demokrasi- yalanlarından, sahteliğinden ve ikiyüzlülüğünden kurtarabilir ve **yoksullar için** demokrasiyi kurabilir, yani, demokrasinin nimetlerini işçiler ve yoksul köylüler için **gerçekten** kullanılabilir hale getirebilir...» (1)

Kapitalist sömürü, insanların zihinlerini bulandırmak için yoğun siyasal propaganda olmaksızın ya da emekçi halkın haklarını son derece kısıtlayan bir dizi zorbalık yasası olmaksızın gerçekleştirilemez. Burjuvazinin hizmetindeki büyük propaganda aygıtı, proletaryaya ve onun diktatörlüğüne karşı, haklarını savunmak için mücadeleye atılmış olan halka karşı günün her dakikası faaliyet halindedir. Kapitalist revizyonist ülkelerin tüm ekonomik ve siyasal potansiyeli, iktidarlarını şiddet aracılığıyla sürdürmek için geniş ve güçlü bir devlet mekanizması ağı kurmuş olan bir avuç kodamanın, bir avuç zengin insanın ellerindedir. Proletarya ve diğer emekçi halk tarafından bireysel ya da kollektif herhangi bir muhalefeti şiddetle bastıran, halk ayaklanmalarını ezen ordu, polis, ajanlar, mahkemeler ve diğer sınıfsal baskı araçları bu amaca hizmet ederler.

Kapitalist devletin burjuva ve revizyonist savunucuları, ekonominin, ulaştırmanın, vb. bazı kesimlerinin millileştirilmesini, kapitalist sistemin «dönüşümünün» bir belirtisi olarak sunuyorlar. Onların görüşüne göre, proletarya taleplerinde daha «makul» ve «ılımlı» olursa, burjuvazi ve reviz-

(1) V. İ. Lenin. Toplu Eserler. Cilt 28, s. 424-425. (Arnavutça Baskı)

yonistler tarafından yönetilen hain siyasal partilere ve sendikalara boyun eğerse, bu «dönüşüm» süreci daha da gelişebilir. Bu «teorisyenler», kapitalist devletin reformlar yoluyla sosyalist bir devlete dönüştürülebileceğini savunan reformistlerdir. Çeşitli kapitalist, revizyonist ya da emperyalist ülkelerde sermaye tarafından yapısal reformlar gerçekleştirilmiştir, fakat bütün bu reformlar devrimin ve devrimcilerin zaferini getirmemiş, tam tersine sermayenin devrilmekten ve sömürücü sınıfın da mezar kazıcılarından kaçıp kurtulduğu bir durum yaratılmıştır.

Modern revizyonizmin gündeminde, onun görüşlerinin, teorilerinin ve pratiklerinin özünü oluşturan reformizm vardır. Reformizm, Marksist-Leninist ideolojiye ve kapitalizmin şiddete dayanan devrim yoluyla yıkılmasına karşıdır. Proletarya devriminin itici gücü, proletarya ve onun müttefiklerinin, yoksul köylülüğün ve diğer ezilen tabakaların, burjuvaziye, tekelci devlet sermayesine, mali sermayeye karşı acımasız sınıf mücadelesidir. Oysa, reformizm sınıf mücadelesinin, sosyalist devrimin ve proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini inkâr etmektedir.

Bu yüzden, reformizm devrimin mezar kazıcısıdır. O, Marksizm-Leninizmin karşıtıdır. İşte, Sovyetler Birliği, Yugoslavya, Çin gibi eski sosyalist ülkelerin revizyonist partileri tarafından ve dünya çapında bütün revizyonist partiler tarafından benimsenmiş olmasının nedeni budur. Devrimi bastırmak ve Marksizm-Leninizmin temel tezlerini tahrif etmek çabalarında, kendilerine «Avrupa komünisti» diyen bazı partiler Marksist-Leninist teoriyi açıkça reddetmişlerdir. Başta İspanya «Komünist» Partisi olmak üzere, bu partiler Leninizmi terkettiler. İspanya «Komünist» Partisi, bugün artık kapitalizmin devrilmesi ve iktidarın proletarya tarafından şiddet yoluyla ele geçirilmesi döneminin sözümona geçmiş olduğuna, revizyonist partilerin burjuvazinin partileri haline dönüşmekte olduğuna ve sadece ulusal ve uluslararası sermayenin güvenini kazanmak üzere herhangi bir yeni kanıt vermek için fazlasıyla istekli

olduklarına burjuvaziyi inandırmak için «Leninist» ismini atacak kadar ileri gitti.

Aynı şekilde, teknolojik ve bilimsel ilerleme sorunu, toplumun devrimci dönüşümüyle, proletaryanın ve tüm emekçi halkın eski sömürücü sistemden kurtuluşuyla ve yeni sosyalist düzenin kuruluşuyla karıştırılamaz. İleri teknoloji ve bilim, insan aklının, yani işçilerin ve aydınların bir meyvesidir. Fakat sömürücü toplumsal düzenler altında teknoloji ve bilim, egemen sınıfların ülkeleri içindeki ve dışındaki ekonomik, siyasal ve ideolojik mevzilerinin güçlenmesine hizmet eder. Uzmanların sayısındaki artışın yanı sıra, bilim ve teknolojinin gelişmesi, burjuva ve revizyonist ideologların yazdığı gibi, kapitalizmin yaralarını iyileştiremez. Tecrübe göstermektedir ki, üretici güçler gelişebilir ve bilim ve teknoloji ilerleyebilir, fakat kapitalizmden sosyalizme geçiş için şiddete dayanan sosyalist devrimin yerine başka bir şey konulamaz.

Marksist-Leninist teorimiz şunu iyice açığa kavuşturmuştur ki, sosyalist topluma geçiş, kapitalist düzenin çerçevesi içinde kalarak değil, fakat ancak bu düzeni ve kurumlarını temellerinden yıkarak, proletaryanın öncüsü olan Marksist-Leninist komünist partisi tarafından yönetilen proletaryanın devlet iktidarını kurarak başarılabilir.

Partimizin ve devletimizin siyaseti, devrim içinde ayağa kalkan ezilenleri destekler ve bir sınıf olarak yok olmaya mahkûm olan ezenlere karşı mücadele eder. Partimiz, sömürücülerin yok edilmesinin, başka hiçbir aracla değil, ancak savaş aracılığıyla, siddete dayanan devrim aracılığıyla gerçekleştirilebileceğini ve altyapıda ya da üstyapıda reformlar yoluyla, gerçekleştirilemeyeceğini açıkça belirtir. Dünya işçi sınıfının ve tüm emekçi halkının tam ve gerçek kurtulusunun gerçekleştirilmesi için, eski iktidarı temellerinden yıkmak ve yerine proletaryanın yeni devletini kurmak zorunludur.

Biz, sosyalist ekonominin ademi-merkezileştirilmesine karşıyız ve Titoculuğun ve onun destekçilerinin ülke-

mize Bekir Balluku, Abdül Kelleci, Koço Teodoşi hainleri ve diğerleri aracılığıyla sokmaya çalıştığı «özyönetim», «işletmelerin özyönetimi» kapitalist-revizyonist teorisine karşı uzlaşmaz mücadeleden yanayız. Ülkemizin sosyalist ekonomisi, toplumun maddi ve kültürel ihtiyaçlarını karşılamayı amaçlayan tek bir genel plan aracılığıyla bilimsel temeller üzerinde gelişmektedir. Bu Anayasamızda şöyle belirtilmektedir: «Devlet, tüm ekonomik ve sosyal yaşamı tek bir genel plan aracılığıyla örgütler, yönetir ve geliştirir...»

Bu planın bütün halkalarda ve bütün göstergelerde uygulanmasını denetlemek devletimizin hakkı ve görevidir. Bu, proleter denetimin biçimleri olan, işçi ve köylü denetimi aracılığıyla, devlet, Parti ve kitle örgütlerinin denetimi aracılığıyla gerçekleştirilir.

Elbette, bu etkin denetim, çalışmanın ilerlemesine, görevlerin doğru bir biçimde kavranmasına ve halkın komünist eğitimine hizmet eden tam bir eleştiri özgürlüğüne ve yüksek derecede bir özeleştiri bilincine dayanmaktadır. Planlanan görevlerin tamamlanmasının denetimi, proletarya diktatörlüğü devletinin, Partinin siyasetinin, Marksist-Leninist ideolojimizin birleşik bir sorunudur ve Partinin önderliği altında gerçekleştirilen büyük eserin tümüyle bütünlük halindedir.

Kapitalist burjuvazi ve revizyonistler, güçlü bir biçimde proletarya diktatörlüğüne dayandığımız için bize saldırıyorlar. Biz komünistleri, sözümona, toplumumuzda insan kişiliğini önemsememekle suçluyorlar! Bu, proletaryanın ve emekçi halkın sermaye tarafından vahşice ezilmesini gizlemek amacını güden büyük bir iftiradır. Uzlaşmaz sınıfların varlığı, insan kişiliğinin ve emekçi kitlelerin ezilmesinin kaynağıdır. Tam tersine, eğer insanı açıdan, kaygılardan, değersiz duygulardan, eski idealist kalıntılardan gerçekten özgür kılacak bir toplumsal sistem varsa, bu ancak, sömürücü sınıfları, özel mülkiyeti yok eden ve in-

sanın insan tarafından sömürülmesine bir son veren sosyalist toplumsal sistem olabilir.

Sömürücü sınıfların emekçi halka karşı barbarca kullandıkları iktidarlarının yıkılması ve işçi sınıfının iktidarının kurulması, insanı özgür kılar ve yüceltir; onu, istekli çalışmaya, saf bir bilinçle önderlik etmeye, tam zamanında eleştirme ve övmeye teşvik eder. Sosyalizm, insanı dünyadan soyutlanmış olmadığını, tüm toplumun gelişmesi çerçevesinde bireyin refahını amaçlayan yeni bir toplumun üyesi olduğunu, bizzat kendisinin hissedeceği ve göreceği bir duruma getirir. Bu toplumda insan, yeteneği ve yaptığı iş temelinde, hak ettiği yere yükselir. Çalışmakta ve alınterinin meyvesinden yararlanmakta özgürdür. Toplumumuzdaki kişi özgürlüğü, burjuva için, kapitalist için ya da revizyonist için anlaşılmazdır. Çünkü onlar, insan kişiliğini, insanların tek bir örneğe uydurulmasını ve kullanılmasını içeren kendi kıstaslarına göre değerlendiriyorlar.

Sömürücü sınıflar, bireyin toplumdan bağımsızlığını kabul etmekle, kendi sınıflarından insanlar için ayrıcalıklar sağlamayı, onların bilgi kazanmalarına, özgürlüklerden yararlanmalarına ve hakları kullanmalarına ve başkaları üzerinde egemen olmalarına olanak sağlamayı tasarlıyorlardı. Bizim sistemimiz, burjuva bireyciliğinin köklerine darbe indirmiş ve yeteneklerini geliştirmeleri ve tüm anayasal hak ve özgürlüklerden yararlanmaları için bireye ve topluma sınırsız olanaklar sağlamıştır.

Elbette kapitalizm ve onun propagandası, bizim sosyalist gerçekliğimizle, bizim proletarya diktatörlüğümüzle savaş halindedir ve savaş halinde olacaklardır. Çünkü onlar, insanın ekonomik, siyasal ve manevi olarak sömürülmesine ve özgürlüklerinin ayaklar altında çiğnenmesine izin vermeyen bizim ahlâk sistemimize tahammül edemezler. Ama bizim sosyalist, gerçekliğimiz, kapitalist ya da revizyonist hiçbir idealist propaganda ve «teori» ile kararlamaz.

Kapitalist dünya büyük bir bunalıma batmıştır. Burjuva düzeninin savunucuları, burjuva ekonomistleri ve sosyologları, gerçeğin zorlamasıyla, Marks ve Lenin'in kapitalizm ve emperyalizm üzerine tezlerinin eskimemiş olduğunu, bugünkü kapitalist toplumda kapitalizmin ve emperyalizmin tıpkı Marks ve Lenin'in önceden gördüğü gibi bir çürüme süreci içinde olduğunu görüyorlar. Fakat, bunalımdan çıkmak için, eski düzenin bu savunucuları, emekçi halk kitlelerinin kapitalist düzene karşı isyanlarının ve devriminin engellenmesi ya da onların deyimiyle «kargaşalıklara» karşı mücadele amacıyla, «terörizme karşı mücadele»nin yüksek sesle reklamını yapıyorlar. Burjuvazinin bu sosyologları ve ekonomistleri, aksi halde kapitalizm bunalımdan çıkamaz ve sistemini «istikrara kavuşturamaz», diye ümitsizlik içinde feryat ediyorlar.

İnsanların sözde her türlü demokratik özgürlüklerden ve «nimetlerden» yararlandığı iddia edilen kapitalist ve revizyonist ülkeler, kitle protestolarıyla kaynaşmaktadır. Eğer gerçek özgürlük varsa ve kitleler her türlü maddi nimetlerden yararlanıyorlarsa, o halde bu ülkelerde, ne diye milyonlarca insan sürekli sokaklara dökülmekte ve burjuvazinin polisiyle çatışmaktadır? Açıktır ki, kitleler, yaşantıları iyi olmaktan uzak olduğu için protestoda bulunmaktadırlar. Açıktır ki, onlar ekonomik ve siyasal olarak ve diğer birçok yönden acı çekmektedirler, bu yüzden de, gerçek demokrasiye aykırı olan devleti yıkmaya çalışmaktadırlar.

Tekelci devlet kapitalizminin egemen olduğu dönemin burjuva devleti, orada sözde genel oy hakkı ile seçilmiş çeşitli partilerin temsil edildiği parlamentonun hükmünün geçtiği izlenimini vermeye uğraşır. Fakat seçim sisteminin ve yasa ile onun üzerine konulan çeşitli kısıtlamaların, ancak sermayenin en güçlü direkleri olan siyasal partilerin parlamentoda her zaman çoğunluğu kazanmalarına olanak tanıdığı herkes tarafından bilinmektedir. Bu

ülkelerde parlamenter oyun sadece bir maskaralıktır. O, «demokrasi»nin var olduğu sahte izlenimini vermek ve bu sahte demokrasiyi gerçek gibi sunmak için burjuvazinin iktidarına hizmet eden bir araçtır. Devlet iktidarının ve kapitalist ve revizyonist yönetimin yüksek organları, resmi olarak hükümet ile hiçbir ilişkisi olmayan fakat gerçekte hükümet etmekte olan, yasa ile tanınmamış bir gücün «temsilcilerinin» ellerindedir. Bu, «baş belaları» karşısında ve isyan halinde ayağa kalkan ve kapitalistlerin kendilerinden gasbettiği haklarını geri almak isteyenler karşısında kendi çıkarlarını savunmaları için kâhyalarını paralarının gücü sayesinde hükümete veya parlamentoya temsilci olarak sokmuş olan büyük kapitalistlerin iktidarıdır. Kapitalizmin ve revizyonizmin savunucuları bütün bu sahtekârlığa «gerçek demokrasi» adını veriyorlar.

Lenin, kapitalist sistemi teşhir etmek için legal mücadelelerinin biçimlerinden bir tanesi olarak burjuva parlamentosunun kürsüsünden belirli fırsatlarda devrimciler tarafından yararlanılabileceğini belirtmiştir. Ancak o aynı zamanda, bunun komünistler ve kitleler arasında parlamenter yol aracılığıyla iktidarın ele geçirilebileceği hayalini yaratmaması gerektiğini de vurgulamıştır.

Burjuva-kapitalist ve revizyonist toplumda, «parlamenter budalalık», burjuvazinin, seçimlerde sağladığı sandalye çoğunluğu aracılığıyla elde tutup kullandığı kendi devlet iktidarının baskıcı niteliğini gizlemek için kullandığı «demokrasi» biçimidir. Fakat, devlet iktidarının yanı sıra, burjuvazi, aynı zamanda devlet dışındaki, devlet üstü güçlü iktidarı, yani tekelleri, tröstleri, ortak şirketleri ve onların kendi ülkesi içindeki ve dışındaki yatırımlarını da elde tutmaktadır. Büyük özel mülkiyetin bu iktidarı, ülke içinde ya da dışında emekçi halkın alınterine el koyan ve azgın sermaye egemenliğine daha uygun düşen üstyapıyı güçlendirmek durumunda olan ekonomik gücü oluşturmaktadır. Burjuva üstyapı, halkların köleleştirilmesi siyasetinin uygulanması için, proletaryaya, yoksul köylülüğe

ve emekçi aydınlara karşı askeri, ideolojik ve siyasal zor kullanılması için bir araçtır. O aynı zamanda, sözcüğün gerçek anlamıyla çürümüş burjuva ahlakını yaymak için proleter ahlak kurallarını yozlaştırıp yıkmaya çaba göstermektedir.

Burjuva parlamentosu «seçilenlere» kapılarını açar, fakat, burjuvazinin diktatörlüğü kendi işini yürütür. Parlamentoda bitmez tükenmez tartışmalar yapılmakta, oylamaları oylamalar izlemekte ve işler hükmü geçenlerin, zenginlerin, tröst, tekel ve banka patronlarının istedikleri gibi sürüp gitmektedir. Onların iktidarı, yani ikinci kapitalist devlet, böyle bir yönetimin yürürlükteki anayasa tarafından öngörülmemiş olması gerçeğine rağmen, parlamentoyu ve hükümeti çekip çevirmektedir. Bu nedenlerden yola çıkarak Lenin şöyle yazıyordu:

«Her parlamenter ülkede ... gerçek 'devlet' işleri perde arkasında yürütülmekte ve bakanlıklar, başbakanlıklar ve genelkurmaylar tarafından uygulanmaktadır.» (1).

Arnavutluk'ta, Anti-faşist Ulusal Kurtuluş Savaşı sırasında Partinin önderliği altında kurulmuş olan ve Kurtuluştan sonra ve sosyalizmin inşası dönemi boyunca güçlenen ulusal kurtuluş konseyleri, halk tarafından seçilen ve emekçi halkın iradesini ve özlemlerini temsil eden proletarya diktatörlüğü organlarıdır. Devlet iktidarı içinde halkın temsili organları Halk Meclisi ve halk konseyleridir. Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti Anayasası hükmüne göre, «temsili organlar diğer bütün devlet organlarının faaliyetini yönetir ve denetler; ki bütün bu organlar, temsili organlar önünde sorumludurlar ve onlara hesap verirler.»

Bizde demokrasi halkı aldatmak için bir oyun değildir, tersine hayata geçirilmektedir. Bizde, birisi yasa ile tanınan ve ötekisi fiilen var olan ikili bir iktidar yoktur. Fakat sadece halktan kaynaklanan ve ona ait olan tek bir

(1) V. İ. Lenin, Seçme Eserler, Cilt II, s. 174, Tiran, 1958. (Arnavutça Baskı)

devlet iktidarı vardır. Bizim devletimiz, kendi yasalarını yapmış ve kendi devrimci aygıtını, yeni çalışma yöntemini ve tarzını yaratmış olan, emekçi halkın çıkarlarını ifade eden ve savunan proletarya diktatörlüğü devletidir.

Ülkemizde, insanların proletarya diktatörlüğü devletinin yasalarına uymalarını sağlayan zorbalık değildir; tersine, yasalara uymanın kendilerinin ve toplumun yararına olduğu konusundaki tam inançlarıdır. Halkımız yasaları bilinçli bir biçimde uygulamaktadır. Çünkü o, bu yasaların hazırlanmasına geniş bir biçimde katılmaktadır.

Kapitalist ve revizyonist ülkelerde, yasa, burjuvazinin vahşi zorbalığı aracılığıyla uygulanmaktadır. Yasaların içeriği halkın çıkarlarıyla açık bir zıtlık içinde olduğu sürece, yasaların halk tarafından bilinçli bir biçimde uygulanmasından söz edilemez. Burjuva hukukunun adaletsizliğinden söz ederken. Marks şöyle diyordu:

«Anayasanın her paragrafı kendi antitezini içinde taşır... genel ifade içinde özgürlük, sayfa kenarındaki notta ise özgürlüğün iptali.» (1)

Bu ülkelerde yurttaş bir metadır ve kesinlikle bir meta olarak değerlendirilmektedir. Oysa bizim ülkemizde, Cumhuriyetin her yurttaşına çok büyük değer verilmektedir. O, toplumda büyük bir rol oynamaktadır. Yurttaşın bu rolü daha etkin bir biçimde oynaması için, onun kendisini ideolojik, siyasi, kültürel ve bilimsel olarak daha da yükseltmesi ve kendi rolünün bilincine varması zorunludur.

Yoldaşlar.

Demokratik Cephenin görevi, demokrasimizin, Parti ve halkın bu büyük zaferinin, savunulması ve geliştirilmesi için, sosyalist yasamı düzenleyen yasa ve kuralların uygulanması için durmaksızın mücadele etmektir.

Demokratik Cephe, geniş emekçi kitlelerin düşüncelerini gittikçe daha iyi derlemek için, onların bütün devlet sorunları ve bütün toplumsal sorunlar üzerine sözlerini söylemelerine. böylelikle de işçilerin ve köylülerin devlet

(1) K. Marks, F. Engels, Seçme Eserler, Cilt I, s. 265, Tiran, 1975. (Arnavutca Baskı)

organları, ekonomik ve diğer organlar üzerinde denetimlerini uygulamalarına yardım etmek için durmaksızın çalışmalıdır.

Demokratik Cephemiz şekilsiz, cansız bir örgüt değildir. Tam tersine, her sorunu devrimci açıdan görecek ve onun devrimci bir tarzda çözümü için en uygun biçimleri bulacak bir siyasal canlılığa sahip olan bir örgüttür.

Demokratik Cepheye işçi sınıfının öncüsü Arnavutluk Emek Partisi önderlik ediyor. Cephe, Arnavutluk halkının yararına olan fikirleri, özlemleri ve siyaseti ifade ediyor; öte yandan da, sosyalist Anayurdumuza zarar verebilecek her şeyi teşhir ediyor ve onunla mücadele ediyor. Yani, Cephenin siyaseti bütünlüklü, tutarlı bir siyasettir. Çünkü, Cephe içinde uzlaşmaz siyasal eğilimler ve farklı sınıfların çıkarlarını savunan çeşitli partiler yoktur. Cephenin siyasal mücadelesi, Partinin siyaseti ile, sosyalist devletimizin siyaseti ile tamamen uyum halindedir. Arnavutluk Demokratik Cephesinin siyaseti, Sosyalist Halk Cumhuriyetimizin devrimci hukukunu yansıtmakta ve onu desteklemektedir.

Ülkemizin dış düşmanları, Arnavutluk Demokratik Cephesinin siyasetinin uyuşuk, içerikten yoksun beylik sözlerden oluşan bir siyaset olduğunu düşünüyorlar. Onlar, Cephemizin siyasetinin, çeşitli eğilimlerin ve çatışan dünya görüşlerinin ve amaçlarının bir ürünü olan karmaşık ve çelişkili bir siyaset olmasını istiyorlar. Çünkü, onlar, ancak bunun demokrasi olduğunu iddia ediyorlar. Devrimci örgütümüz Cephemizin bu muhalifleri, bizim halkımız gibi birleştiği zaman, bir halkın, ilkelerde ve amaçlarda doğru, berrak ve tek bir siyasal görüşe sahip olabildiğini ve gerçekten de sahip olduğunu kavrayacak durumda değillerdir. Tek bir siyaset dediğimizde, cansız ve beylik sözlerden oluşan bir siyaseti değil, fakat, gerek karmaşık iç sorunlar olsun gerekse çok karışık dış sorunlar olsun, her türlü soruna tartışmalar ve görüşmeler yoluyla çözüm sağlayabilecek durumda olan bir siyaseti kastediyoruz.

Demokratik Cephenin bütün bu gücü ve olgunluğu nereden kaynaklanmaktadır? Bu tamamen, bu örgütün içeriğinin gerçekten demokratik olması gerçeğinden kaynaklanmaktadır. Çünkü Cephemiz, Marksist-Leninist bir Partinin önderlik ettiği ve en mükemmel demokrasiyi, proletaryanın gerçek demokrasisini temsil eden bir geniş kitle örgütüdür. Proletarya ve onun partisi, halk için mutlu bir toplumun, özgür bir toplumun, demokratik bir toplumun, ekonomik ve entellektüel gelişmesi bakımından, sağlam proleter bilgileri ve ahlakı bakımdan her geçen gün daha çok yükselen bir toplumun inşası için her zaman mücadele ve devrim içindedirler. Ve bu, yorucu çabaları ve demokratik tartışmaları gerektiren sürekli yaratıcı bir çalışma aracılığıyla başarılır.

Demokratik Cephemiz, bu siyaseti izlemekte ve bu amaçlara ulaşmak için mücadele etmektedir. Böyle bir siyasetin uygulanması, sadece gösteriş olsun diye kurulmuş olan ve amacı ülke içindeki ve dışındaki halk kitlelerini aldatmak ve böyle bir şeyin olmadığı bir sırada bir siyasal örgüt varmış gibi göstermek olan bir örgütün işi olamaz.

Demokratik Cephemiz, dünyadaki gelişmeleri nasıl görüyor? Cephemiz bu gelişmeleri gerçekçi bir gözle görüyor. Yani, onu, diyalektik materyalizm ve tarihsel materyalizm yönlendiriyor; o, bilimsel ideolojimiz Marksizm-Leninizme dayanıyor. İşte, Cephe tarafından da izlenen, Partinin siyasetinin, temelsiz, kararsız, pragmatist ve ilkesiz bir siyaset olmasına izin vermeyen de budur. Bu yüzden, Demokratik Cephenin siyaseti sınıfsal niteliğe sahip bir siyasettir. Ve, sınıfsal niteliğe sahiptir dediğimiz zaman, onun daima ülke içinde ve uluslararası alanda yürütülmekte olan sınıf mücadelesini göz önünde tuttuğunu ve kendisine bu mücadeleyi temel aldığını anlatmak istiyoruz.

Demokratik Cephemiz dünya halkları için, her şeyden önce de kurtuluş isteyen ve sermayenin boyunduruğu ve

çizmesi altında acı çeken halklar için içten bir dostluk besliyor. Cephenin bu siyaseti, bu halklara özlemleri için elinden gelen tüm desteği sağlıyor. Her zaman doğru, insancıl ve devrimci sözüyle, Demokratik Cephemiz, özgürlüğe, gerçek demokrasiye ve egemenliğe özlem duyan dünyanın ezilen ve sömürülen halklarından ve sınıflarından, tarihin materyalist gelişmesi hakkındaki gerçeği hiç bir zaman gizlemiyor. Çetin sınıf mücadeleleri olmaksızın, kapitalist baskıcılara ve sömürücülere karşı, zaman zaman kan dökülmesine kadar bile varan, çabalar olmaksızın, onların zafere ulaşamayacakları gerçeğini onlardan hiç bir zaman gizlemiyor. Demokratik Cephenin Marksist-Leninist siyasetinin temeli budur. Bu, aynı zamanda, Emek Partimizin siyasetinin de temelidir.

Cephenin siyaseti, dünya proletaryasının ve acı çeken ve ezilen köylülüğün yürütmekte oldukları mücadelenin çıkarlarını destekleyen ve bu çıkarlarla uyum halinde olan bir siyasettir. O, şehirlerin yoksul insanlarının, ilerici aydınların, gençliğin ve onurlu, değerli ve iyi bir yaşam kurmak ve her şeyi kendi alınteriyle kazanmak isteyen ve kendi alınterlerinin hırsızların, kapitalistlerin ceplerini doldurmaya hizmet etmesini istemeyen herkesin mücadelesini desteklemektedir.

Bunlar siyasetimizde değişmeyen ilkelerdir. Demokratik Cephemiz dünya halkları için sevgi duyguları besliyor. Onlar da Arnavutluk halkı için aynı duyguları besliyorlar. Arnavutluk, bütün dünyada büyük bir sempatiye sahip olan, kendi güçlerine dayanarak sosyalizmi inşa eden, biz Arnavutların dediğimiz gibi «kendi yağıyla kavrulan» küçük bir ülkenin tipik bir örneğidir. Onun amacı, savaşlar kışkırtmak, ülkeleri ve halkları işgal etmek değildir. Tersine, onun halkı diğer halklarla dostluk içinde yaşamak istiyor. Bu yüzdendir ki, halklar, Arnavutluk halkı için büyük, çok açık ve somut bir sempati duyuyorlar.

Dünyanın çeşitli halkları bizimkinden farklı rejimler altında yaşıyorlar. Onlar, ülkemizde kurulmuş olan prole-

tarya diktatörlüğü gibi bir rejim tarafından yönetilmiyorlar. Bu ülkelerin hükümetleri bizimki ile aynı bir siyaset izlememektedirler. Bu nedenle, proletarya diktatörlüğü devletimiz ve sonuç olarak Demokratik Cephemiz, temel ilkelerinden ayrılmaksızın, Partinin önderliği altında ve onun verdiği ilhamla, dünyadaki değişen durumlar, çeşitli devletlerin kendine özgü nitelikleri, bu devletlerin kendi halklarına, diğer halklara ve özellikle de halkımıza karşı amaç ve hedefleri hakkında gerekli tahlilleri yapabilir. Bu, gelip geçici koşullara dayanan bir siyaset değil, doğru ve sağlam bir siyaset inşa edilmesine yardım eder. Bu evrensel ilkelere dayanarak, Partimiz ve Demokratik Cephemiz, Arnavutluk'a karşı ve genel olarak diğer küçük uluslara karşı bir burjuva devletin iyi niyetli amaçlarının derecesi ile başka bir burjuva devletin iyi niyetli amaçlarının derecesi arasında bir ayrım yapabilirler. Başka bir büyük kapitalist devlete kıyasla bir büyük kapitalist devletin arzettiği tehlikeyi ve yine onun öteki daha küçük kapitalist devletler için arzettiği tehlikeyi değerlendirebilirler. Genel olarak, emperyalist ve sosyal-emperyalist süper devletlerin arzettiği büyük tehlikeyi ve hepsine karşı uygun tavrı benimsemeyi bilirler. Partimizin, sosyalist devletimizin ve Arnavutluk Demokratik Cephesinin benimsediği tavır, oportünist ve temelsiz değildir; başka birisi tarafından dikte edilmiş de değildir. O, ilkeli, iyi niyetli ve içten bir tavırdır. Bu tavır, düşmanlara karşı sert ve uzlaşmazdır. Fakat, sosyalist Arnavutluk'la dostluk siyaseti izleyen ve kendi ülkelerinde de bazı demokratik ilkelere bağlı olan, bazı reformları kabul eden, vb. burjuva devletlerine karşı iyi niyetli ve dürüsttür. Bu ülkelerde var olan «demokrasi» konusunda olduğu gibi, bu tür «reformlar» konusunda da, onların içerikleri ve uygulanma amaçları konusunda da kendi görüşlerimiz var. Bu bizim hakkımızdır. ve hiç kimse bizi bundan mahrum edemez. Aynı biçimde, hiç kimse bizi fikirlerimizi özgürce açıklamaktan alıkoyamaz. İşte, bir burjuva devletindeki «demokrasi»nin ve «re-

formlar»ın içeriğini, sınırlarını, niteliğini vb. teorik ve siyasal olarak halklara açıkladığımız zaman, yaptığımız tam da budur. Bunu başkalarının içişlerine karışmadan yapıyoruz; çünkü, son tahlilde, kendi devletlerinde bu olguların değeri konusunda yargıya varmak çeşitli ülkelerin halklarının kendilerinin bileceği bir iştir.

Bununla birlikte, Partimiz ve Demokratik Cephe, gerekli ayırımları yapmaktadırlar ve bunları, sadece kendi halklarının ve ülkelerinin çıkarlarını savunmak için değil, fakat öteki halkların çıkarlarını da savunmak için yapmaktadırlar. Çünkü, Parti ve Cephe, ülkelerinin ve halklarının çıkarlarını dünya halklarının ve dünya proletaryasının genel çıkarlarından asla ayırmıyor. Partimizin ve Demokratik Cephenin siyasetinin ifade ettiği büyük ve güçlü gerçek burada yatar. Devletimizin siyasetinin dünyada sahip olduğu desteğin kaynağı burada yatar.

Bizim siyasetimiz, burjuva ve revizyonist kapitalist devletlerin sonbahar rüzgarına kapılan sarı yaprak örneği siyasetine benzemez. Hayır. Bizim siyasetimiz şu ilkelerden ayrılmamıştır ve asla ayrılmayacaktır: Biz halklarla kardeş olmalıyız ve kardeş olacağız, onlarla, aynı olan amaçlarımız için, yani gerçek özgürlük, demokrasi, egemenlik ve bağımsızlık için birlik olmalıyız ve birlik olacağız; halkları ezenlere ve sömürenlere karşı mücadelede, halkların zararı pahasına yürütülen yağmacı emperyalist savaşları kışkırtıp hazırlayanlara karşı mücadelede halklarla beraberiz. Bizimki değişmez bir siyasettir, ve şu ya da bu halk hangi yönetim biçimi altında olursa olsun, bu siyasetten asla ayrılmayacağız.

Bu yüzden, sosyalist Arnavutluk'un, özellikle komşu ülkelerle iyi dostluk içinde yaşamak istediği ve bu ülkelerin halklarını kardeş olarak gördüğü yolundaki açıklaması inkâr edilemez bir gerçektir. Biz, bu ülkelerin ve diğer ülkelerin bazı yöneticilerinin, bizimkinden farklı toplumsal rejimler altında olmalarına rağmen, ülkemize karşı iyi niyetli bir siyaset izlediklerini görmekten memnun

oluyoruz. Öte yandan, Arnavutluk proletarya devleti de, karşılıklı yarara dayanan iyi niyetli bir siyaset izlemektedir. Yani o, çeşitli burjuva devletleri arasında ilerici olan ve kendisine karşı iyi duygular besleyenleri layıkıyla ayırt etmektedir. Biz, tıpkı bizim de bir dizi ilke sorununda onlara karşı olduğumuz gibi, bir dizi sorunda olasılıkla ona karşı olmalarına rağmen Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne saygı duyan ve ülkemizle dostça ekonomik ve kültürel ilişkiler sürdürmek isteyen, büyük ya da küçük, bütün devletlerle benzer ilişkiler kurmak istiyoruz.

Biz, kötü niyetli ilişkilerin her zaman zararlı ve çok tehlikeli olduğunu ve onları gizlemenin zor olduğunu söylüyoruz. Yaşam ve insanlık tarihi, halkımıza ardında kalleşlik gizli olan ilişkilere karşı daima uyanık olmayı öğretmiştir. Halen yurt dışında, Arnavutluk halkının, kendi karakterinde hiç bir zaman bulunmamış olan ve bulunmayan kalleşliği her zaman mahkum etmiş olduğunu bilen birçok kimse ve resmi çevreler vardır. Biz, Titocuların, Sovyet revizyonistlerinin ve Çin revizyonist yöneticilerinin Marksizm-Leninizme kalleşliğini ve ihanetini mahkum ettik. Bu gerici revizyonist gruplarla bozuşmamız, önemsiz şeylerden değil, derin ideolojik ve siyasal nedenlerden kaynaklanıyordu. Bu nedenler sadece ulusal bir nitelik taşımıyordu, çünkü sadece Arnavutluk'un ekonomik çıkarlarına dokunmadı. Hayır. Onlar daha çok uluslararası bir nitelik taşıyordu ve taşıyor. Çünkü onlar, halklarını, dünya proletaryasının ve ilerici insanlığın uğrunda mücadele ettiği büyük ilkeleri ihlal ettiler.

Partimizin ve Cephemizin siyaseti yurt içinde ve dışında genç yaşlı herkes tarafından bilinmiştir ve bilinmektedir. Bu yüzden bu konuşmada onun ayrıntılarına girmeye gerek yok. Sadece, özellikle dıştaki bazı çevreler için, Partimizin ve Arnavutluk Demokratik Cephesi'nin siyasetinin, Marksizm-Leninizme dayanan doğru, kesin ve sürekli ilkelerinden en küçük bir biçimde yalpalamayacağına ve ayrılmayacağına dikkat çekmek istiyorum. Siya-

setimiz, her zaman, ülkemizin, sosyalizmin ve halkların kurtuluş mücadelesinin yüce çıkarlarına uyum halinde olan sınıfsal ve ilkeli bir siyaset olacaktır. Halkımız, Amerikan emperyalizmine, Sovyet sosyal-emperyalizmine ve bütün gericilere karşı her zaman bocalamadan mücadele edecektir. Hiç kimse, sosyalist Arnavutluk'un kendisine karşı tavrını değiştireceği yolunda en küçük bir hayal beslemesin. Aynı şekilde, Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk devleti, halklara karşı, özelliklede Arnavutluk'taki sosyalizme karşı mücadelede ABD emperyalizminin ve dünya gericiliğinin safında yer alan Çin sosyal-emperyalizmine karşı mücadele edecek ve onu teşhir edecektir.

Öte yandan, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, devletimizin iyiliğini isteyen ve, tıpkı bizim gibi, hiç kimseye zarar vermeye çabalamayan devletlere karşı iyi niyetli bir siyaset izlemiştir ve izlemektedir. Biz hiç bir zaman onların halklarına zarar vermeye çalışmıyoruz, buna niyet de etmiyoruz; tam tersine, kurtuluşa, özgürlüğe, demokrasiye, bağımsızlığa, egemenliğe ve sosyalizme özlem duyan bütün halkların yüce amaçları ve ateşli özlemleri uğruna, her zaman onlarla uyum ve işbirliği içinde olmak istiyoruz.

Yoldaşlar,

Halk Meclisi temsilci seçimleri kampanyası örgütümüz Demokratik Cephenin büyük bir siyasal eylemidir. Bu vesile le, diğer bütün kitle örgütleriyle birlikte, çalışmada daha da büyük sonuçlar elde etmek için var gücümüzle çalışalım. Bu seçimleri tam bir başarıyla taçlandırmak için, Partinin doğru çizgisine ve halkımızın önünde açılan parlak ufuklara sarsılmaz inançla, işçilerin, köylülerin, gençliğin, kadınların, tüm emekçi halkımızın devrimci coşkusu ve seferberliği bu kampanyada güçlü bir biçimde patlak versin.

Yaşasın kahraman halkımız!

Yaşasın Parti!

Yaşasın Demokratik Cephe!

«Yalnızca proletarya diktatörlüğü, insanlığı sermayenin baskısından, burjuva demokrasisinin — zenginler için demokrasi — yalanlarından, sahteliğinden ve ikiyüzlülüğünden kurtarabilir ve yoksullar için demokrasiyi kurabilir, yani, demokrasinin nimetlerini işçiler ve yoksul köylüler için gerçekten kullanılabilir hale getirebilir... (Lenin)

10. Lira